

РЕШЕНИЕ

№ 2903

гр. София, 28.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 12.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **1243** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и следващите от АПК, във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ). Делото е образувано по искова молба на „Инвестбанк“ АД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], [улица], представлявано съвместно от законните си представители - С. Р. М. - Изпълнителен директор и М. И. С. - Изпълнителен директор чрез процесуалния представител адв. Й. М., член на САК, е адрес за получаване на съобщения и призовки: [населено място], [улица], ет. 4, А. „И., В. и Ко.“ срещу Националната Агенция за приходите. В исковата молба се твърди, че дружеството е претърпяло имуществени вреди вследствие на издаден Ревизионен акт № Р-29002917004965-091-001/12.01.2018 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП, „Големи данькоплатци и осигурители“, [населено място]. Вредите са имуществени. Същите са в размер на 13 200 лв. и са възникнали вследствие на заплатено от дружеството адвокатско вознаграждение за обжалването на посочения РА по административен ред. С решение № 484 от 30.03.2018 г. на Директора на Дирекция „ОДОП“, при ЦУ на НАП, [населено място] РА е отменен.

Моли се ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца:

1.

ред на Ревизионен акт № Р-29002917004965-091-001/12.01.2018г., издаден от Ю. И. В.,

на длъжност Началник сектор, възложил ревизията и Ц. Г. Б., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП - [населено място], Дирекция ГДО, ръководител на ревизията, който Ревизионен акт е отменен изцяло с Решение № 484/30.03.2018 г. на Директора на Дирекция „ОДОП“, при ЦУ на НАП.

2.

08.02.2020 г. до 08.02.2023 г. (датата на подаване на исковата молба).

3.

От ответника е постъпил писмен отговор, в който исковата молба се оспорва изцяло като неоснователна.

На първо място се счита, че в размера на обезщетението не може да бъде включван Данък върху Добавената Стойност. А. „И., В. и Ко.“ е регистрирано по Закона за данъка върху добавената стойност (ЗДДС) лице и съгласно този закон е било длъжно да начисли ДДС върху платеното адвокатско възнаграждение. За получателя по доставката „Инвестбанк“ АД, което също е регистрирано по ЗДДС лице е възникнало право на прихващане или на възстановяване на данъка, поради което при присъждането му в настоящето производство ищецът би се обогатил неоснователно.

На следващо място се сочи, че независимо от обстоятелството, че Ревизионен акт № Р-29002917004965-091-001/12.01.2018 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП, „Големи данъкоплатци“, [населено място] е бил отменен при оспорването по административен ред, не се установява наличието на причинно-следствена връзка между претендираните вреди и незаконосъобразния административен акт. Твърди се, че договорът за правна защита и съдействие между „Инвестбанк“ АД и А. „И., В. и Ко.“ е бил сключен доброволно, т.е. не е имало законово изискване за сключване на такъв договор и съответно за заплащане на адвокатско възнаграждение. Освен това договорът е сключен преди издаването на оспорения РА и част от уговорената сума е за изготвяне на възражение срещу Ревизионния доклад, който не подлежи на самостоятелно обжалване, поради което заплащането на възнаграждение за изготвяне на възражение срещу РД не може да бъде вреда, която следва да се обезщетява по реда на чл. 1 от ЗОДОВ.

На трето място, според ответника процесуалният ред за оспорване на РА пред Директора на Дирекция „ОДОП“ е регламентиран в чл. 152 – 155 от ДОПК. В специалния закон никъде не е предвидена възможност за присъждане на разноски в случай на отмяна на РА в производството по оспорване по административен ред, поради присъждането на такива не може да бъде търсено по реда на ЗОДОВ.

На последно място ответникът намира, че платеното адвокатско възнаграждение е прекомерно и моли същото да бъде редуцирано съгласно мотивите на Решение № 1 от 15.03.2017 г. по тълкувателно дело № 2/2016 г. на ВАС на 200 лв.

По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, ищецът, редовно призован, се представлява от адвокат И., която поддържа исковата молба. Представени подробни съображения в писмен вид. Претендира присъждане на направените в хода на настоящето производство разноски.

Ответникът - Национална агенция за приходите, се представлява от юрисконсулт В., която оспорва исковата молба, по аргументи посочени в отговора на исковата молба. Иска се присъждане на юрисконсултско възнаграждение и се прави възражение за прекомерност на платеното адвокатско възнаграждение.

Участвалият в производството по делото прокурор, като представител на СГП, изразява становище за частична основателност на предявените искове. По отношение

на размера, следва да бъдат взети предвид събраните доказателства, като се съобрази, че не е основателна претенцията в частта за присъждане на обезщетение за вреди заради платеното възнаграждение за изготвянето на възражението срещу РД, както и в частта за присъждане на платения ДДС върху платеното адвокатско възнаграждение. Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид направените в исковата молба твърдения, изразеното становище на пълномощника на ответника и това на представителя на СГП и се запозна с приетите по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че срещу „Инвестбанк“ АД е било образувано ревизионно производство със Заповед за възлагане на ревизия № Р-29002917004965-020-001/27.07.2017 г., за установяване на отговорността на дружеството, по отношение на „София-Табак 2013“ ЕООД. Издаден е РД № Р-29002917004965-092-001/0.11.2017 г., с който са предложени за възстановяване публични задължения по ЗДДС в общ размер на 657 584,41 лв. На основание чл. 117, ал. 5 от ДОПК ревизираното лице е подало писмено възражение вх. № 9130-6107/21.12.2017 г. (л. 32-46), към което са приложени писмени доказателства. Възражението е подписано от изпълнителните директори на банката. Производството е завършило с издаването на Ревизионен акт № Р-29002917004965-091-001/12.01.2018 г. (л. 47-60) от органи по приходите при ТД на НАП, Големи данъкоплатци и осигурители, [населено място], с който за дружеството са установени публични задължения в общ размер (главница и лихви) на 666 439,38 лв. На 02.02.2018 г. дружеството е подало жалба вх. № 17-00-1586 (л. 61-85), подписана от изпълнителните му директори. С жалбата е направено искане за спиране на изпълнението на РА, като са приложени необходимите банкова гаранция, договор за лизинг и договор за залог на вземане. При оспорването му по административен ред, РА е отменен с решение № 484 от 30.03.2018 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, [населено място] при ЦУ на НАП (л. 115-130).

Видно от договор за процесуално представителство и защита от 13.11.2017 г., сключен между „Инвестбанк“ АД – „клиент“ и А. „И., В. и Ко.“ като „адвокат“ или „изпълнител“ (л. 131-136), „Инвестбанк“ АД е възложило на А. „И., В. и Ко.“ да изготви и по желание на клиента да подаде възражение срещу РД № Р-29002917004965-092-001/09.11.2017 г. и да изготви и подаде по желание на клиента жалба срещу ревизионен акт. За изготвяне и подаване на възражението и на жалба по административен ред, в случай, че РА е неблагоприятен за клиента, е договорено възнаграждение в общ размер на 11 000 лв. без ДДС, платимо на две вноски по 7 700 лв. и 3 300 лв., без ДДС.

На 21.11.2017 г. А. „И., В. и Ко.“ е издало фактура № [ЕГН] (л. 137-138) на „Инвестбанк“ АД, с предмет на доставката договор за процесуално представителство и защита от 13.11.2017 г. и изготвяне на възражение срещу РД № Р-29002917004965-092-001/09.11.2017 г. на обща стойност 9240 лв. – 7 700 лв. данъчна основа и 1540 лв. ДДС. Сумата е платена изцяло по банков път, видно от представеното платежно нареждане (л. 139) на 24.11.2017 г.

На 07.02.2018 г. А. „И., В. и Ко.“ е издало фактура № [ЕГН] (л. 140-141) на „Инвестбанк“ АД, с предмет на доставката договор за процесуално представителство и защита от 13.11.2017 г. и изготвяне на възражение срещу РД № Р-29002917004965-092-001/09.11.2017 г. и жалба срещу последващ ревизионен акт на

обща стойност 3960 лв. – 3 300 лв. данъчна основа и 660 лв. ДДС. Сумата е платена изцяло по банков път, видно от представеното платежно нареждане (л. 164) на 09.02.2018 г.

Други доказателства от значение за предмета на спора по делото не са ангажирани.

В исковата молба се твърди, че са налице всички, предвидени в закона предпоставки, които обосновават възникването на отговорността на държавата за причинени на граждани и юридически лица вреди, вследствие на незаконосъобразни актове или действия на нейни органи или длъжностни лица. Доказано е наличието на претърпени вреди, изразяващи се в платено адвокатско възнаграждение за оспорване на посочения ревизионен акт и причинно-следствената връзка между тези вреди и отменения РА.

По допустимостта на иска: искът е допустим. Той е предявен след частичната отмяна на административен акт и срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт се твърди, че са причинени вредите. Ищецът е активно легитимиран и твърди, че е претърпял неимуществени вреди.

Разгледан по същество, искът е основателен.

В чл. 7 от Конституцията на Република България е предвидено, че държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица. Проекция на този принцип е разпоредбата на чл. 203 от АПК, съгласно която исковите за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, се разглеждат по реда на тази глава, а за неуредените въпроси се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди.

За да се разграничат отговорността за причинени вреди по чл. 45 и следващите от ЗЗД и тази по чл. 203 от АПК, във връзка с чл. 1 от ЗОДОВ, следва да се направи анализ, чрез съпоставка на двете норми. На първо място различieto по между им е свързано с тяхното основание. Отговорността по ЗЗД почива на забраната да не се вреди другиму, докато отговорността по ЗОДОВ е изградена върху идеята за задължение на държавата и общините да спазват правата и законните интереси на гражданите. Именно при неспазване на това основно задължение и когато в следствие на него е причинено увреждане на граждани и юридически лица, възниква основание за ангажиране на отговорност на съответните държавни институции. Съгласно чл. 205 от АПК това са юридическите лица, представлявани от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Отговорността по чл. 45 от ЗЗД и тази по ЗОДОВ се изграждат на различна плоскост. Елемент от фактическия състав на неправомерното увреждане по ЗЗД, свързан с неговата субективна страна, винаги е вината, т.е. субективното отношение на деликвента към протоправното деяние. Характерно е за втория вид отговорност е, че е обективна и безвиновна. Тя възниква само при или по повод на осъществяване на административната дейност на държавата или общините. Чл. 203 от АПК и чл. 1 от ЗОДОВ употребяват термините "актове", "действия" и "бездействия", за които легално определение няма в цитираните закони, но под "акт" не следва да се разбира всеки такъв на административен орган или длъжностно лице, а определена категория актове - нормативни, общи и индивидуални административни актове. Издаването на подобни актове е регламентирано в съответните закони. Касае се за всички видове административни актове, издавани от държавни или общински органи в кръга на законово определената им компетентност.

Държавата и общините ще носят отговорност за вреди, причинени на граждани и

юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Анализът на тази норма, налага разграничаване на дейността по издаване на административни актове и тази, която е проява на физическото действие или бездействие. Това има значение при решаване на въпроса за предпоставката, при която увредения може да търси обезщетение. Незаконосъобразните административни актове са последица от несъобразност на поведението на длъжностните лица с разпоредбите на закона или подзаконовите нормативни актове.

Активно легитимирана страна по иска по чл. 203 от АПК, може да бъде всяко лице, което твърди, че е претърпяло вреди, вследствие на незаконосъобразни актове, действия или бездействия на държавни и общински органи и длъжностни лица. Този иск представлява автономно средство за защита на частноправните субекти срещу несъобразна със закона административна дейност. Те обаче следва да докажат претърпените вреди, техния характер и размер и най-вече, че вредоносният резултат е в пряка причинно-следствена връзка с противоправното поведение на държавен или общински орган или длъжностно лице, при или по повод на изпълнението на административната дейност. Наличието на тези предпоставки ще бъде абсолютно условие за ангажиране на отговорността на държавата и съответно присъждане на обезщетение.

Деликтната отговорност на държавата/общината не се презюмира от закона, поради което в тежест на ищеца (арг. чл. 154, ал. 1 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК) е да проведе главно и пълно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а за съда съществува задължение да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан.

Фактическият състав на предявения иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ с оглед фактическите твърдения на ищеца включва в кумулативна даденост: 1. наличие на издаден административен акт или действие на длъжностно лице или орган на ответника; 2. незаконосъобразност на акта или действието; 3. причинена вреда и нейния размер; 4. причинна връзка между незаконосъобразното действие на длъжностно лице или орган на ответника и настъпилия вредоносен резултат.

Първата предпоставка в случая е доказана – от органите по приходите при ТД на НАП, [населено място] е издаден Ревизионен акт № Р-29002917004965-091-001/12.01.2018 г.

Според настоящия съдебен състав е доказана (без да е спорна) втората предпоставка – отмяна на ревизионния акт поради неговата незаконосъобразност, вследствие на оспорването му по предвидения в закона административен ред.

Производството по обжалване на ревизионните актове е специфично и изисква задължително оспорване по административен и съдебен ред.

В случая е безспорно, че е проведено оспорване по административен ред, при което с решение № 484 от 30.03.2018 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, [населено място] при ЦУ на НАП, РА е бил отменен.

Независимо от обстоятелството, че РД не подлежи на самостоятелно оспорване, следва да се отбележи, че съгласно чл. 120, ал. 2 от ДОПК, ревизионният доклад се прилага към ревизионния акт и е неразделна част от него. Органът по приходите е длъжен да обсъди направените срещу ревизионния доклад възражения и представените доказателства. Предвид на обстоятелството, че в закона не е

предвидено търсеното и съответно заплащането на разноси при подаване на възражението срещу съставен ревизионен доклад, съответно при задължително оспорване по административен ред, обезвреждането на вредите, в този случай, безспорно би могло да се реализира по реда на чл. 203 от АПК, във връзка с чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Съгласно чл. 117, ал. 5 от ДОПК, за ревизирано лице е предвидена възможност за подаване на възражение срещу издаден ревизионен доклад, с който са предложени за установяване публични задължения. Съвсем логично е ревизираните лица да не разполагат с необходимите за изготвяне на такова възражение правни и икономически познания, което предполага сключване на договор с адвокат, който може да осигури адекватната в този случай защита, изразяваща се в запознаване с преписката и събраните в хода на ревизионното производство доказателства, представяне на нови такива и поставяне на искания за събиране на допълнителни доказателства. От представената по време на проведеното по делото съдебно заседание електронна кореспонденция е видно, че адвокати при А. „И., В. и Ко.“ са съставили възражението срещу РД и са го изпратили по електронен път на „Инвестбанк“ АД, където същото е било подписано от изпълнителните му директори.

Обжалването на РА по реда на чл. 155 от ДОПК е законово регламентирано и е единствено средство за защита на лицето срещу ревизионен акт, с който за него са установени публични задължения. Иначе казано, съставения от органите по приходите РА, е необходимо условие за търсене на съдействието на адвокат, който може компетентно и качествено да изготви жалбата срещу този акт до директора на Дирекция „ОДОП“. В тази връзка съдът не намира за основателни възраженията на ответника за липса на законово основание за ангажиране на адвокат и заплащане на адвокатско възнаграждение за изготвянето на възражение срещу РД и жалба срещу РА. Аргумент в подкрепа на този довод се открива в мотивите на Решение № 1 от 15.03.2017 г. по тълкувателно дело № 2/2016 г., където ВАС посочва, че да се приеме, че заплатения адвокатски хонорар на адвокат за обжалването на едно отменено като незаконосъобразно наказателно постановление (в случая административен акт – бел. на докладчика) не е имуществена вреда за обжалващия, тъй като адвокатската защита по тези дела не е по закон задължителна и този хонорар е платен по силата на свободно договаряне, и че за гражданина е нормално сам да се защитава пред съда, е все едно да се приеме абсурдната теза, че заплатения хонорар за преглед и лечение при лекар или зъболекар е луксозен разход и не е имуществена вреда за лицето, на което е причинена телесна повреда от непозволено увреждане, тъй като лекарската помощ не е по закон задължителна и лекарския хонорар също е на свободно договаряне и за увредения е нормално да се самоллекува.

Според настоящия съдебен състав в разглеждания казус е налице и третата предпоставка за реализиране на отговорността по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Страните не спорят, а и това се установява от цитираните по-горе платежни нареждания, че заплатеното адвокатско възнаграждение в размер на 13 200 лв. е било реално заплатено.

Следва да се отбележи, че възражението на ответника, че от претендираното

обезщетение следва да бъде изваден начисления ДДС е неоснователно. Съгласно § 2а от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за нерегистрираните по Закона за данъка върху добавената стойност адвокати размерът на възнагражденията по тази наредба е без включен в тях данък върху добавената стойност, а за регистрираните дължимият данък върху добавената стойност се начислява върху възнагражденията по тази наредба и се счита за неразделна част от дължимото от клиента адвокатско възнаграждение, като се дължи съобразно разпоредбите на Закона за данъка върху добавената стойност. В случая е безспорно, че и доставчика и получателя на адвокатската услуга са регистрирани по ЗДДС лица, поради което А. „И., В. и Ко.“ е било длъжно да начисли ДДС, върху договореното според договор за процесуално представителство и защита от 13.11.2017 г. адвокатско възнаграждение. А. „И., В. и Ко.“ е издало данъчни фактури, в които е вписан идентификационния му номер по ЗДДС.

В тежест на ответника е да докаже твърдението си, че „Инвестбанк“ АД впоследствие е ползвало право на приспадане на данъчен кредит. Т. доказване не беше осъществено.

По отношение възражението за размера на платеното адвокатско възнаграждение, съдът намира за неоснователно в случая позоваването на чл. 6, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Очевидно е, че тази разпоредба касае изготвяне на жалба до общински орган, във връзка с някакво оплакване от акт или действие на орган или длъжностно лице от общинската администрация. Както беше посочено по-горе производството по оспорване на ревизионните актове според ДОПК е на три инстанции, се отличава се със сложна специфика и изисква опит и задълбочени знания в областта на прилагането на данъчните закони. Оспорването на ревизионен акт, с който за определено данъчно-задължено лице се установяват публични задължения винаги е свързан с материален интерес, което е предпоставка за определянето на адвокатското възнаграждение според този интерес. В разглеждания казус предвиденият в чл. 8, във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 5 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (в приложимата редакция към 01.01.2017 г.) минимум е 14 858 лв., т.е. заплатеното адвокатско възнаграждение е под предвидения в наредбата минимален размер.

Направеният анализ на събраните доказателства, безспорно налага извода, за наличие на причинно-следствена връзка между незаконосъобразния административен акт и претърпените неимуществени вреди, т.е. установена е и четвъртата предпоставка за ангажиране на отговорността на държавата по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

С оглед основателността на главния иск, съдът установява основателност и на акцесорната претенция на ищеца за заплащане на обезщетение за забава в размер на законната лихва върху уважения размер на обезщетението за причинени имуществени вреди. По отношение на определянето на началния момент на дължимостта на законната лихва, представляваща обезщетението, следва да се съобрази т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. на

Върховния касационен съд по тълкувателно гр.д. № 3/2004 г., съгласно което началният момент на забавата при незаконни актове на администрацията и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаемите административни актове.

В разглеждания случай, решение № 484 от 30.03.2018 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, [населено място] при ЦУ на НАП, е влязло в сила на датата на издаването му, поради липсата на правен интерес за ревизираното лице от оспорването му от една страна и от друга липса на законова възможност за органа по приходите, издал акта да оспори решението на горестоящия административен орган, в случай на отмяна на акта. Съдът, по реда на чл. 162, пр.1 от ГПК, като съобрази, че не са необходими специални знания от областта на науката, изкуството, техниката или занаятите, изчислява размера на законната лихва върху сумата от 13 200 лв. за претендиращия период 08.02.2020 г. – 08.02.2023 г. (датата на подаването на исковата молба), така както е очертан в исковата. Размерът мораторната лихва може да бъде определен чрез използване на електронния калкулатор, базиран на интернет страница с адрес: www.calculator.bg. След извършено пресмятане по посочения начин, съдът намира, че в случая размерът на мораторната лихва върху сумата от 13 200 лева за посочения период е **4022,35 лева**.

На ищеца се дължи и законна лихва върху присъденото обезщетение, считано от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата.

На основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ предвид пълното уважаване на предявения иск, основателна е претенцията на ищеца за присъждане на сторените в производството разноски.

Съдът намира за основателно възражението за ответника за прекомерност на платеното адвокатско възнаграждение. Според разпоредбата на чл. 8, във връзка с чл. 7, ал. 1, т. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, минималния размер адвокатско възнаграждение за защита по дела при интерес от 10 000 до 25 000 лв. – 1300 лв. плюс 9 % за горницата над 10 000 лв., т.е. в случая, с оглед на материалния интерес размерът на минималното възнаграждение е 1950 лв. По делото, което не се отличава с фактическа и правна сложност и по същото е проведено само едно заседание, освен жалбата и писмените бележки (преповтарящи в голяма степен изложените в жалбата доводи), не са представяни и събирани други доказателства, поради което възнаграждение в размер на 2250 лв. е адекватно на предоставената защита.

Водим от горното, на основание чл. 203 от АПК, **Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав,**

РЕШИ:

ОСЪЖДА Националната Агенция за Приходите да заплати на „Инвестбанк“ АД, с ЕИК[ЕИК] сума в размер на **13 200** (тринадесет хиляди и двеста) лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, настъпили

от отменен като незаконосъобразен Ревизионен акт № Р-29002917004965-091-001/12.01.2018 г., представляващи заплатено адвокатско възнаграждение за изготвяне на възражение срещу Р-29002917004965-092-001/09.11.2017 г. и жалба срещу Ревизионен акт № Р-29002917004965-091-001/12.01.2018 г. до административния орган - директора на дирекция „ОДОП“ - [населено място], ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата и сумата в размер на **4022,35** лв. (четири хиляди двадесет и два лева и тридесет и пет стотинки), представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата от 13 200 лв., считано от 08.02.2020 г. до 08.02.2023 г. (датата на подаване на исковата молба).

ОСЪЖДА Националната Агенция за Приходите да заплати на „Инвестбанк“ АД, с ЕИК 831663282 на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, във връзка с чл. 8, във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в действащата към момента на сключването на договора за правна защита и съдействие редакция, сума в размер на **2275** (две хиляди двеста седемдесет и пет) лева, представляваща платено адвокатско възнаграждение и държавна такса, съразмерно на уважената част от иска.

Решението подлежи на обжалване чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.